

Obrad B. Jovanović

## SLOBODANKA RAKIĆ ŠEFER, Slike

maj 2008.

---

Pribranost, pogotovo u ovim vremenika kao što su ova naša u kojima živimo su retkost. Hronološka, duhovna veza sa svakim poreklom, školom i tradicijom su isto tako retkost. Intimna umetnička ispovest kao tužbalica jektalica ili uzvišena himničnost su kao endemi – retki i neponovljivi. Zato ovu izložbu, Slobodanke Rakić Šefer, smatram posebno intimnom. Retko smo ovih godina u prilici da u većim sredinama, nego što je užička, vidimo čistu slikarsku izložbu( bez instalacija, stareži, enformelataloga i mulja svake vrste) koja kao dobra bašta ima svakih začina, trava i plodova. Ona je kao pravi beogradski intelektualac prvo dobro i precizno preživela vreme umetnosti prošlog veka i kao ovovremenski posmodernista u svom slikarstvu, primenila ono što joj se učinilo kao najlepše i najbliže

i najcelishodnije. Gospođa Šefer je na najprimereniji i najopštiji način potvrdila beogradsku školu slikanja (sivo plus boja ili belo plus boja) i njen kontinuitet još od pariske škole. Njeno slikarstvo ne čini motiv: ono – šta, već način: ono kako. Tako je ona, već tim određenjem, ostala u kategoriji estetskog u likovnom. Ako bi bilo primenjeno obrnuto, bilo bi primenjeno – vizuelno. Njen čulni duhovni dodir sa Gabrijelom Stupicom, zemljakom Mićom Popovićem ili Dževadom Džafom, su samo dobar primer razboritosti i tekovina znanja i informisanosti i snalaženja u vremenu. Njen tematski i harmonijski sklad boja su na momente raspevani kao kod profesora Srbinića ili su u gustini materije boje i impasta i turobnosti natopljene strašću i sokovima zrele dobi, bliski profesoru Radenku Miševiću. Ona fina strastvenost u plasiranju detalja ili fovistički crtež spontan na slici na ponekim mestima kao kod dece, ima dosluha sa profesorom Petrom Lubardom. Tako ovo sočno slikarstvo ima tri moćna uporišta u poreklu, zavičaju, dvorištu i kućama u bogatoj Mačvi. Druga tačka uporišta je u školovanju na dobroj beogradskoj akademiji, dok je treća u njenoj melanholičnoj i radoznoj duši. Ali, mislim da je od te tri duhovne uporišne tačke najpresudnija ona koja se nalazi u duši posmatrača, gde živi i traje kao znak, kao čežnja ili kao uspomena.